

PETE SEEGER
- gammel kending

Skandinaviens første festival for folkemusik

DEN første folkemusik-festival i Skandinavien kan ventes at finde sted i København i august. Blandt de folkekunstnere, der står på ønskesedlen, er den berømte Pete Seeger, Mike og Peggy Seeger, som er ud af familien, og Ian Campbell Folk Group. På ønskesedlen står også andre kunstnere, først og fremmest Joan «We Shall Overcome» Baez, men hun er en meget dyr dame, så hendes medvirken er tvivlsom.

Arrangør bliver den 24-årige Walther Klæbel, der er formand for Folk Club Of Denmark. Det er ham, der vil finansiere festivalen.

JEG håber, at den kan foregå i Falkoner Centret, men allerhelst kunne jeg tænke mig at lege Fælledparken i tre dage, så det blev en rigtig folkemusik-festival. Arrangementet lægges i august, fordi der på det tidspunkt er mange udenlandske turister i København — og folkemusik er et internationalt fænomén, om noget er.

FOLKEMUSIKKEN har fået vind i sejlene i de senere år. I USA og England har der i mange år været folkemusik-restauranter, på kaffebarer osv. Walther Klæbel blev begejstret, da venner af ham fortalte om fænomenet, og han læste om det i det amerikanske folkemusik-tidsskrift, «Sing Out». I februar i fjor oprettede han og et par andre den danske folkemusik-klub. På daverende tidspunkt var Walther Klæbel leder af en jazzklub i den kopenhavnske restaurant, Las Vegas, og han havde i nogen tid forinden suppleret denne virksomhed ved at lade folkemusikgrupper optræde søndag eftermiddag.

— Det var en foler, men eksperimentet faldt i publikums smag, siger Walther Klæbel, og i februar i fjor oprettede vi klubben. Vi holder noget hver torsdag året rundt og arrangerer koncerter, når der er kendte folkemusikere i byen. Efterhånden har vi 2000 medlemmer, i alle aldre, men flest unge. En aften foregår efter et nogenlunde bestemt mønster. Vi engagerer fire-fem folkegrupper, og når de er færdige, er der «åbent hus». Der kommer musikere med deres instrumenter, menesker af alle nationaliteter, tyrkere, svenskere, danske osv. De er ikke professionelle, men de

mener noget med det, de laver. Der findes et hav af guitarmordere, men hvis nogen har lidt på hjerte, får han eller hun lov at spille.

I London har jeg set, hvordan man griber den slags an. Byen har 80 steder, hvor der spilles folkemusik. Vi hævder os pænt kvalitetsmæssigt, og også andre steder er man ved at komme med, i Århus, Roskilde, Helsingborg, Malmø osv.

— Hvad er folkemusik?
— Det er først og fremmest glad musik, som alle kan forstå. Det swinger, og det rummer alt. Det kan være flamenco, svenske visor, men det, en gammel dansk spillemandskvartet laver, er også folkemusik. Vi har en meget dygtig spillemand herhjemme, Evald Thomsen i Himmerland.

MAN kan godt sige, at folkemusik i hvert fald fra min side er tænkt som en slags reaktion mod pigtrådsmusikken, der er helt indholdslos. Det sjove er, at pigtrådsmusikken står i gæld til folkemusikken. Fem af ti numre på amerikanske hitlister er i dag gamle folkesange, der er sat strøm på. Men folkemusikken har været der hele tiden, og pigtråden kan ikke klare sig. De fleste engelske beat-grupper bliver fyr og flamme, når man snakker folkemusik med dem, og de har ofte store folkesangere som forbillede. De suger folkemusik til sig, men det skal med, at de blankt indrømmer, hvor de har det fra.

— Synger danske folkegrupper så kun danske folkeviser?

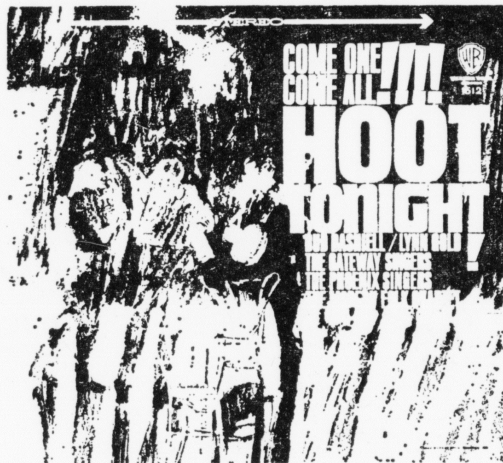
— De synger ikke alene dansk. Vi har et meget dygtigt engelsk-dansk par, Cy og Maia, der spiller og synger musik fra en masse lande.

— Så er Nina og Frederik måske pionerer på området?

— Det ved jeg ikke, om man kan sige, men Cy og Maia er faktisk en meget mere ægte udgave af Nina og Frederik. Der er ikke noget strømnet i dem.

EFTERHÅNDEN hæfter man betegnelsen folkemusik på en masse uvedkommende i USA. Når noget er godt og populært, suger alle andre i underholdningsbranchen til sig. Harry Belafonte har turneret i USA med sit Harry Belafonte Folk Music Show. Det er måske nok folkemelodier, man hører, men de er alt for raffineret og strømlinet udført. Der har været et hav af prøver for at lægge stemmerne. På den måde bliver folkemusik nærmest en losseplads, hvor alle mulige forsøger sig.

NAVNE OG PLADER

AMERIKANEREN Pete Seeger (se det store billede øverst på siden) er ubestridt et af folkemusikkens topanvne. Han har besøgt Danmark og blandt andet optrådt i folkemusikklubben i København, og han har succes overalt, hvor han viser sig.

fineret studieteknik. Den gør sig overalt.

FOLKEMUSIKKEN er ledt ind i kommercielle baner under feltråbet «Hootenanny». Hoot Tonight hedder en anden langplade fra WB, som bringer koncertoptagelser med nogle grup-

per og en enkelt solist. I al kort-hed kan om pladen siges:

Bud Dashiell And The Kinsmen synger et par britiske ting: Wars Of Germany og Green Fields. Den sidste er en sikker ting. Udførelsen er temmelig delikat, men vi har hørt Dashiell bedre.

The Gateway Singers synger den gamle træffer Linstead Market og The Keeper And The Doe. Det er en meget kontant gruppe, hvis dygtighed næsten er generende for det autentiske præg.

Sopranen Lynn Gold heres i Hound Dog og Anthea. Hun har en klokkekklar og indsmigrende stemme, men virker måske lidt temperamentsforladt og lidt for poleret, selv om det er meget kont.

The Phoenix Singers møder med Unclouded Day og Run, Come, See Jerusalem. Det er en slags gospel — og dog. Gruppens år med Belafonte er ikke gået sporløst hen over den. Sangerne er i kanten af det over-elegante, men herlige stemmer har de, og de ejer en smittende entusiasme.

THE Modern folk Quartet: Jack Fish og Jordan's River. Et ret nyt ensemble, meget dygtigt og effektivt, men om det gælder det samme som om kellegerne. Det er folkesangere, men mindre «folke» end «sangere». Vi er lige ved at give musikprisen til Phoenix Singers. KHS.

STEN MENER

UNIT 4 + 2: Concrete And Clay/When I Fall In Love. Jeg har ikke hørt denne engelske pigtrådsgruppe før, men jeg vil gerne høre den igen. Den ligner ingen andre. Specielt C. and C. er en spændende ting, præget af en sjov hoppende rytme. When I Fall In Love er vistnok en gammel melodi, som er ret køn, men ellers ikke min smag, men den viser i hvert fald, at gruppen har det sang-lige i orden.

BRIAN Poole And The Tremeloes: After Awhile/You Know, A-After Awhile. Efter min mening ganske pæn, hvis man ellers kan holde sig vågen. You Know, der går for at være B-side, synes jeg bedst om. Den har en frisk fremadrivende rytme, lidt smart single og kvik sang. Den er pladen værd.

THE Newbeats: Break Away/Hey-o-Daddy-o. Vistnok et amerikansk pigtrådsorkester. Masser af falsetsang, som amerikanere ofte har for vane. Ikke præcist mit nummer, og særlig Hey-o er lidt for eksalteret. Gruppen lyder dygtig, men dens musik og sang er ikke efter min smag.